

Pisci na mreži

Patrik Gregurec

Iz poeme *Špaga*

U provaliji
na dnu
sklupčani u nitima Špage
ja Špaga
polako odmatam teško klupko Špage
na dnu
Š i paga
Špaga
po kojoj se penjemo
na najvišu livadu
penjemo se
polako
na livadi otok
oko njega
vile se kupaju
u vrućem ulju
ulje
zlato
curi odozgo
s najviše planine
s vrha otoka curi ulje zlato
naginjem glavu
da ih bolje vidim
u provaliji
na dnu
Š i paga
penjemo se
na najvišu planinu

ispod nas gori ulje zlato
 Špaga
gori pod nama cijeli otok
 Špaga
 tamo na vrhu
 prastari čarobnjaci
besmrtni gušteri sa šeširima od slomljenih aureola
 tope tvoje ime
 u
 zlato
 ulje
koje se slijeva prema dolje
 u provaliju
 na dno
 dolijevaš zlato na vatru
 penjemo se po Špagi
gledam nam u dlanove dok me stišću
 ja i provalija
 penjemo se
jedan čarobnjak zazove svoga boga i pogleda u nebo
 penjemo se
 na jedini oblak
 tamo na vrhu
bogovi se gozbe pjesmama i slikama
 stanemo na okrijepu
 ispijemo vino iz kaleža,
bogovi čarobnjaku ponekad šapnu, prema dolje,
 nešto u uho
 namjerno krivo
 a ti i ja
mi ih načujemo u prolazu
 pa se smijemo
a smijeh nam odvrata zvijezde
 penjemo se
 na najvišu planinu
 na vrhu
ogromni umovi zvijezda

zaokupljeni egzistencijalnim pitanjima
tuguju, vole, raduju se, grade civilizacije, silaze s uma, umiru i rađaju se kao sunca
ili duše
one najmlađe padaju bogovima
one najstarije nestaju prema gore
postaju oči
Š i paga mi
penjemo se
na najvišu planinu
vrh od čistog zlata
jedan šiljak
i rep
i ništa više
ali sve je tamo
nepomičan ali postaje gdje ga nema
njegov šiljak drži svaku tkaninu
roskaste unutrašnjosti boga,
čiju svrhu
čuva u repu starijem od završetka.
S vrha šiljka
samo mrak
a mi se penjemo
po Špagi
penjemo
po noći
na najvišu planinu,
ti i ja
penjemo se
riječ na riječ
dah na dah
koljeno na koljeno
dlan na dlan
usne na usne.
Tako je.

Ovdje, na površinu.

U svijet.

Umoran sam

Udah.

Izdah.

od penjanja.

Udah.

Izdah.

Napokon.

Čekaj...

Š?

Š!

Š, gdje si?

Treba vezati Špagu za kopno.

Ne mogu sam. Š.

Š!

Š?

Š, opet smo bili umrli. Š, jesi živ?

Š?

Ja se uvijek prvi probudim
možda zato što sve to lijepo
treba više pažnje
a ja sam tu da imam oči

ili
možda zato što je prva iskra svega – izbor
a ja sam tu da nudim
ali
ne mogu odlučiti
ne mogu sam
ne mogu sam
bojim se otvoriti oči
ne mogu dugo pričati o sebi
za to trebam njega.
Moja dva sunca
različitih oblika
različite mase
iste promjenjivosti
ona su
kosti i eksplozija
ja sam
mi smo
samo površina
samo oči na površini
Š je taj koji zaista vidi.
Ne mogu dugo pričati o sebi
sam
vjetar je posvuda
vjetar je posvuda i razbacuje mi glas
na njemu klackaju se moja sunca
i ja vjetar
dva metalna kraka
posvuda
suncaklackajući
neprimjetan osim kad reže
osim kad miluje
balansiram
beuspješno
ponekad uspijem
ne više nego jednom po životu
ali

ne mogu sam
ali
ne želim umrijeti.
Ja sam samo
površna prikaza
neodlučni pijun.
Š. Š! Š? Bez tvoga šiljka
koji zna i prodire
ja sam ništa.
Umiranje boli
a umrijeti to je nužni uvjet
koji nije na meni da ispunim.
Ipak.
Kako bi bilo?
Kako bi to bilo
kako bi bilo
da ja sada
vladam?
Sam. Da.
Sam.
Ili
ne.
Ali
Š je strašan.
On voli umirati.
Razumijem ga.
Bojim ga se.
Ne želim opet umrijeti.
Umiranje boli.
Ne znam.
Da.
Neka ostane ovako kako jest
nikada neću otvoriti oči,
mislim,
ja ću vladati!
paga!

Š! Već si svezao Špagu za kopno
sam samcat
a tek si rođen
Š
drago mi je da te vidim.

*ti ti koji si vi, dva kraka jedan vjetar
ti si ti si v -> p
ti si ti si nemoguće jednačenje po imenu
vi ste slabi raštrkani ambivalentni
pusti zato mene da vladam
Š da vlada veliko slovo zlatni bunar
Š prema kome je duboki ocean samo površina oka
prema kome je sve-svemir samo sjetna fotografija
njegovog najmanjeg dijela
uslikana iz perspektive uske perspektive
bez boje.*

*ja,
veliko Š, rep i šiljak
koji zna sve bogove ponaosob
blijesćeći u svakom mraku
iza očiju
ispod mesa
ispod Jadranskog dna prodirem
kroz provaliju između nogu Prithvi Mate
napojim se Stiksa
ispod sve ispod
prinosim žrtvu sebe u mraku loama pa
Papa Legba šapće darove
ispod
ispod mraka
dublje od Mictlana
sve do utrobe Ereshkigal
i dalje, ispod
do izvora, do početka
do samog ogledala kraja
sve do tamo blijestim mrtav*

*dok se ne probudim
sve do tamo
gdje i najživlji
ti ti slatki ti ti
Venerin otpadak
ti ti u svojem balansiranju
nisi ni zamišljao
da se može kročiti.*

Š. Probudio si se.
Ali
čuo si me?
Dok si bio mrtav.
Oprosti.

*oduvijek sam tu
još i više kada sam mrtav
ti ti to znaš
a ja vidim znam
zašto sada upražnjavaš
razgovore salonske naravi
i praviš se glup
proziran si
igraš se Šeherezade
a ja sam
znaš – u njezinom imenu prvak – ja, Š
znam vidim
već moj šiljak prodire kroz tvoje vjeđe
prozirne svima osim tebe
otvori oči paga
pusti
vidi što ja vidim.*

Vrlo rado
izgledaš uzbuđeno
kada ti izgledaš uzbuđeno
ja u tu rijetkost vjerujem
vrlo rado
ali

tek sam se probudio
ne želim umrijeti.
Mislim, znaš da ako otvorim oči
brzo ćemo umrijeti.

A
ti si
i nisi
ti i jesi i nisi
ti se želiš uništiti
ti želiš postati
to sve u isto vrijeme
ne želiš.

Jedeš ostatke sebe
i povraćaš nove
ti si bolestan
ti nisi pravedan.
Moja su slova četiri
naših je slova više
pa što ako je jedno i krivo
tri naprema jedan i dalje
svima je jasno
pobjeđuju.

Š, tvoja je izmjena rubova duše
nasilna
tvoj je usud propast
uništenje.

*živjeti zatvorenim očima
gore je od smrti
hajde paga
ne boj se smrti
moramo umrijeti puno puta a da bi umrli
smrt je isto tako život kao i život
jedina razlika koja ih povezuje
je hrabrost koja ti nedostaje.
sjeti se Eleuzinskih misterija
morao sam te vući za krakove*

*sve do gore
sjećaš li se ti ti
kada smo plesali
i bogove za povodac vodili dok
sam ja
slušao kako
teturavi Thoth čita iz Sveknjige
a Anansi vadi samo suprotne stvari
iz svoje boce od tikve
i govori ih ispod glasa,
i jedan i drugi govore istinu,
ti ti si izvukao Afroditu iz svih ogledala
vidio sam vas
kako se zagrljeno gubite
u Inannu beskonačnu.
a sve to zbog imena.*

*Ime je riječ ključ
riječ je ime ključ
ime je ključ.*

*ne misli sad ti ti,
sada znaj što je ime
naše sjeme stabljika cvijet pčela – jezik
paga govorim ti ti, sjećaš li se,
o misterijama Eleuzinskim
elusive, eluzivno, neuhvatljivo
hoću reći, lijepo. ljepota.*

Ljepota?

*pogledaj
otvori oči vjeđe su ti prozirne to je samo vjetar
vidi ono što osjećaš
vidi ono što ti remeti sklad
vidi ono što ja vidim znam
tamo, sama u gomili
ti ti, vidiš li što ja vidim
pogledaj, ti ti, vidi što ja vidim.*

Potpuno smo se slučajno upoznali.

Slučajno, kao što je grom slučajan
kada prođe ravno kroz mjesec
i ne zaustavi se na dnu oceana
nego još dublje, u tajnom procjepu
nepoznatom
gdje se nastani i rasplamsa.

Već iz procjepa izlazi
prvo nešto oštro i opasno
šiljak
izvire polako i nevino kao novorođenče
zatim njemu pripadajući rep
hitinski, sedimentni, prastari
koji nepomično
vrhom prema gore
prodire kroz dubinu,
nikad tijelo, samo rep
beskonačan.

Ispod repa,
iz sjene koju može bacati samo najdublje more,
polako, nesigurno, umorno
izlaze dva metalna kraka
toliko brzo da su već ispred repa
proviruju
balansirajući
nešto nalik suncima
nešto nalik očima:
na jednom kraku – hrpa kostiju
na drugom – eksplozija
oboje jednake težine
ta dva neobjašnjiva entiteta
penju se po užetu:

zabliještilo je iza zjenice
kad sam te ugledao.

ja sam provalija
ja sam ono što ga vuče tamo gdje treba ići
i zvučim ovako

Odmah me preplavi osjećaj
nekakav...
intenzivan osjećaj
za kojeg sam odmah odlučio
da mi ništa nećeš biti dužna.

on misli da sam ja prepreka
ali ne, ne, ne,
ne, ja sam – on
i on me uopće ne primjećuje
samo osjeti da postoji nešto
puno veće
pustimo ga
da nastavi

Oprosti, krenuo sam s
time da smo se upoznali potpuno slučajno.
Zapravo bio sam dobro.
Mirnoća novih zatvorenih očiju.
Do tad
bilo je... balansirano.
Išao sam po novo pivo
jedino crno koje imaju
i krenem sa šanka natrag u dvorište

i evo me opet
on kao da me doziva
konstantne autorefleksije
tko sam ja
što sam ja
koje je moje mjesto u ovom svijetu
sve je to slatko
ali ti znaš točno što si, dragi, ti si provalija
ti si ja

dok sam hodao kroz klub
nisam se mogao otarasiti
spoznaje
da svi oko mene plešu
nekako
veseli
pitao sam se o razlozima njihova veselja.

sakrit ću se sada
opet u njega
ja sam jedna od onih stvari
koje je on sve više svjestan
što je više na površini
ulazim
ti ćeš me primijetiti
u njegovim nesigurnostima i u mraku

Nosim pivo u ruci
namjerno gledam zatvorenih očiju
tek toliko da vidim
samo ljude koje poznajem
i put ispred sebe
ne bi te niti primijetio
ali odjednom
krajičkom oka
na krajičku oka
rupa u vjeđi
nehotična usputna periferna nezamjetna
vidim
tebe
izgledala si kao
galaksija
kojoj je dosadno.

(...)

S jedne strane
ljepota je jedina istina
s druge strane
takva vrsta istine
dovodi do neravnoteže.
Samo trenutak.
Možda. Ne.
Moja odluka je
ne.

*imaš dvije glave
ti ti
na jednoj oči tijela
na drugoj oči uma
ja kroz tvoje oči vidim
pogledaj kroz moje oči instinkta
uperimo svih šest očiju
zajedno
neka tvoj vjetar
izlije moje dno posvuda
MOĆNI SMO
čekaj! slušaj me ti paga ti
zajedno smo nepobjedivi
paga! u meni gori ratnik
u tebi ljubavnik
ne brini ti ti
moj oklop je
sazdan od orikalkuma
štitit ću te
samo mi daj vjetra
vjeruj mi
ti ti
ne možeš se samo tako odcijepiti
biti zao prema sebi
biti zao prema meni.*

Š! Što ti je s...
... repom?

ja se ovdje gušim.

Ne, ne, ne

Š, tek smo se probudili!

Š gubi kvačicu

postaje sve slabija

paga! ti ti

daj mi zraka vjetra

barem na trenutak

duboko sam

preduboko

bojim se da ću se ugušiti

ti ti, vjetar u leđa

vjetar

vodi

molim.

Š! Zamahnut ću svojim krakovima

u sredini vrtloga ćeš dobiti zrak

na njegovim krajevima dobit ćeš vjetar.

Obećaj mi, moraš,

da ćeš zrak koristiti samo za disanje

a vjetar kao okrijepu,

ni jedno ni drugo

za kretanje

vrlo je važno, ponovit ću

obećaj

da joj nećeš prići.

Želim biti sretan, ali ne uvijek.

hvala ti stari prijatelju,

ti ti

spasit ćeš me još jednom

mislim da sam bio pretjerao

zrakom ću napiti svoj oklop

vjetrom osvježiti šiljak

i ti ti dobro slušaj:

obećavam ti

*neću se kretati
neću joj prići.*

Prišao sam ti.

Ne znam zašto sam ti prišao,
možda instinktivni refleks
morao sam to učiniti.
Kada sam sjeo za tvoj stol
iznenadila si se,
meni je bilo neugodno jer nosim
samo jedno pivo,
a ti si me pogledala i rekla svoje ime
pogledala si me svojim na trenutak zbunjenim očima,
a nastavila me gledati svojim,
kao dvostruka ekspozicija:
divlje znatiželjnim elegantno nježnim očima.

Rekla si mi stvari za koje nisi očekivala
da ćeš ih reći nekom strancu,
a ja sam slušao.

Htio sam ti reći
ali pametno sam prešutio
dok smo govorili
preko piva
čije se crno kao noć širilo po našem stolu
noć je ulazila kroz otvorena vrata
noć je lebdjela u sve oko nas
u žamor, u glazbu, u plešuća tijela
htio sam ti reći
ti izgledaš
izgledaš
kao galaksija kojoj je dosadno
kao čista energija
kao jedini nevidljivi cvijet na svijetu,
kao krošnja bez stabla koja vitko spušta svoje grane iz svih zvijezda raste svjetlom
iz noći prema zemlji posvuda osim na tlu nastaviš lebdjeti umjesto neba

izgledaš kao srna
koja sanja otvorenih očiju.

Š! Prišao si joj!

*šta je ti ti
pusti me
vidiš da
radim.*

Ne radiš ti ništa
ovo radi tebe.

Sada i mene.

Dao sam ti zrak
dao sam ti vjetar
obećao si

ti si obećao
da se nećeš kretati
obećao si!

A sada je balans narušen
još jednom zbog ljepote
već vidim kako se u budućnosti raspadamo

Š! Zašto si mi lagao?

Zašto si joj prišao?

nisam si mogao pomoći.

to mi je u prirodi.

ti ti si to znao.

Dakle!

ti ti

sad se smiri

slušaj kako lijepo govori

hej

Hermes je uz nas!

pogledaj

ti ti

pogledaj

vidiš li što ja vidim?

Ljepota, da.

Površan si

uvijek bio uvijek ćeš biti.
Poštuj me više!
Bez mene si
brkovi bez mačke
val bez vjetra
trebao si ostati miran
ne izliti se iz svoje dubine
Š jesi li zaboravio
imamo toliko toga za napraviti
ne možemo
opet
dati se nekome
to je empirijski glupo
dokazali smo
sjeti se koliko toga treba još
napraviti u samoći... Š...

...
ona tako lijepo govori
Š...

...
lijepa je
lijepa je, Š.

*ti ti obraćaš mi se
kao obrnuti Krišna brzopletijem Arjuni
samo krive stvari govoriš
a ja sam već krenuo
mi smo već u epskoj bitci
ti ti! zato dopusti
slovu da dvije-tri riječi kaže
dopusti dvije-tri riječi
da u tebi sluh probude
pa da čuješ cijele rečenice
i njihova značenja u sebi stvoriš.
ti ti govoriš kao da sam te ja prevario
a ti ti si mi zrak dao
i vjetar u leđa puhnuo*

*što si očekivao?
što si time htio?
ti ti znao si
da ja neću moći mirovati
dok mi šalješ volju
ti ti znaš
da sam, kakav god bio, ipak
štovatelj, svećenik i izvršitelj volje
ti si to sve znao
i svejedno si dao
i puhnuo –
zbog ljepote!
sve zbog
Afroditine vječne prolaznosti
je li to jedino božanstvo koje ti ti znaš?
ti ti si taj koji je dovršan
sada mi je jasno
ne vidiš ono što ja vidim.
paga. razmutit ću ti ti ljutnju
i razbistriti sjećanje.
predugo
štedjeli smo riječi
a imali razne ljepote
ti ti dodaj svoje
da ti bude jasno, krivo slovo,
da to su p-razne ljepote bile
ali ovo je sve samo ne prazno
vidi ono što ja vidim
Dionizov pehar koji se iznutra puni vinom
i proljeva se posvuda po kopnu dok ga nosi i pleše i pije
vino uvijek preko vrha
ali nikada dosta
ni jednom ni drugom
nikada dosta
ni vinu ni bogu.*

(...)

Š, oklop ti se cijedi u more... Š...
jesi dobro?
Bojim se, Š.

ti ti šuti!

Brzo, moraš umrijeti!

*nije mi ništa
ja sam besmrtan
moj oklop jest more
moj šiljak istina i hrabrost
ali reci
mi
molim
te
zašto
nam
se
ona
ne
javlja
paga
ti ti
znaš
li
p
a
g
a?*

Š... ti se raspadaš.
To ne bi trebalo biti moguće.
Brzo Š umri. Umri Š.
Bit će ti bolje pa ćemo sve ispočetka
ili ne moramo
samo
umri.
Reci nešto Š, da te čujem

slijep sam ovdje dolje i teško dišem.
More volim na površini i na suncu
manje u dubini i u mraku.

*paga
ja sam jadan
nitko i ništa
mislio sam da sam bog
da sam rep i šiljak – prorok
na sve to pojavno sam gledao lako
kao Tiresija u kosti ptica
bio sam velik
u meni je vječno Teba
dizala pobunu protiv Hiskosa
i pobjeđivala
u desnoj ruci potencijal – žezlo
u lijevoj ruci beskonačnost – ankh
hijeroglif koji su bogovi
izvukli iz jezika u javni svijet
u početku bijaše riječ – život
sokolova glava
iznad nje gorući disk
po čijem rubu zmija zauvijek pokušava ugristi svoj kraj
šiljak i rep od orikalkuma itifalički
bio sam nevidljivo sunce
štovali su me i bogovi i crvi
sjao sam
Amun-Š!
a sada
bojim se da koliko visoko idem
dvostruko niže padam
paga u pravu si ti ti
ja ću umrijeti.*

Š požuri
požuri se umrijeti
u meni ne postoji ljutnja
nema potrebe za oprostom

Š! Umri,
ti znaš kako
mene je strah ali vjerujem tebi
Š umri brže
ja se nikada ne bi mogao odlučiti
zato imam tebe
umri
znam odvratno je
odluka je izbor
izbor
jedne stvari je smrt beskonačnosti
a opet naš je izbor
beskonačnost!
Š! Napravi izbor
oblikovanje jedne jedine odluke
je od presudnog značaja
to je poput
upravljanja konjem
pomoću uzda
zato – u kočiju
i umri brzo.

*Leinth idem prema tebi
koja si ostala samo u brončanom ogledalu
ista kao i Had
Mictlantecutli koji sve čeka
na ramenu mu Camazotz s krilima šišmiša
Papa Guede truplo prvog čovjeka
Yanluo sudi mi kao prijatelju, nemam tajni – samo žalost
Morana, majko, tu sam
Černobože, ispod čekića
čekam
svi ste isti
što me uzimate i vraćate
svima sam dužnik
neka se vašom milosti taj dug poveća za još jednu smrt
vratit ću vam kao i uvijek – jednim životom.*

Vidimo se Š.

Ja ću ostati ovdje

i pratiti naša sjećanja.

Kada me preplavi crna sfera azbestne kiše

kada se sve izvrne iz svoje osi

kada vatra postane toliko vruća da se rastopi u vodu

znat ću da si mrtav

kada prodreš kroz mene kao proljetna kiša

znat ću da sam živ.

(...)

U našim vremensko-prostornim razmacima

pratim se kao da sam svoj plijen.
Kada se uhvatim u trulim mislima
odmah se ubijem
skinem si kožu
kojom se pokrijem dok
si komadam meso
ono pljesnivo
dajem pticama
i vraćam srdama
ono slatko
ispečem i pojedem
postao sam jako dobar kuhar
dođe s iskustvom,
kosti koje odbijaju držati vatru ispod slatkog mesa
pomno zakopam i svakoj posvetim po jednog boga.
Kada se moja koža raspadne
od istovremenih naleta
hladne morske struje i topline sudara dviju zvijezda
kada mi meso postane pregorko i nehranjivo
i kosti izgube borbu s ugljenom
znam da sam spreman izaći.
Taj se proces može dogoditi u jednom milimetru sekunde
ili može trajati godinama
nekada se vode
dva ili tristo tih procesa
u isto vrijeme
zato
ne vjerujem baš u vrijeme
kako je moguće umrijeti
i ponovno se roditi
u jednoj sekundi
kada mi to objasnite
onda ću vam možda povjerovati
da jedna minuta ima šezdeset sekundi
ne vjerujem da postoji nešto što je određeno kao dan
ne vjerujem u ovu cijelu stvar oko dvadeset i četiri sata

ne vjerujem da postoji čekanje
da postoji čekanje
postoji čekanje
čekanje
imaš sreće
što ne vjerujem u vrijeme.
Sreća je stvarnost minus očekivanje.

Naša druženja postaju sve češća

a oduvijek su trajala što je duže moguće.

Otvaramo sebe,
zatvaramo kafiće.

Jednom su nam
upalili svjetlo ne bi li nas istjerali
okrenem se oko sebe
shvatim da smo zaista sami,
unatoč provaliji mogu iskreno reći
da je to vrlo romantično,
pogledam te i vidim ti u očima
da si shvatila isto što i ja
pogledaš na mobitel
da, prošlo je već toliko sati
da, nisi niti primijetila
da, da se barem ne moraš rano buditi
da, da barem vrijeme ne postoji
da, voliš se družiti sa mnom
da, osjećaš krivnju
naši su razgovori inače meditativni
svjesno odbijamo ono očito
da, da su barem stvari drugačije
da, bilo ti je sve odmah jasno
da, bilo nam je već tad sve odmah jasno
da, ne znaš što je ovo zapravo
da, ne znaš zašto ovo radiš
da, da, da
a onda te primijetim
tako obasjanu
umjetnim žutim svjetlom
i shvatim
u ovih godinu dana
samo sam te jednom
vidio na svjetlu
bila si kao sunce kroz krošnje plus vrijeme
posvuda, ali dolaziš.

Imaš puno problema

slušam, ne brini
trebaš moju pomoć
tu sam, ne brini
bit ću ja u redu
provalija mi javlja
da mi je jako čudno
pisati o tome što ti govoriš
imam osjećaj da je važno
a opet, jači je osjećaj da je
nepristojno
na jednom kolegiju
na jednom fakultetu
radili smo Slavka Mihalića
konkretnije *Približavanje oluje*
i tu je bilo izneseno
da je šovinizam to što Vera
nikada ne govori
pa je takav slučaj i kod svih ostalih
pjesničkih subjekata
mahom ženskog roda
one nikada ne govore
zbog šovinizma
jedino je bilo zaboravljeno spomenuti
da ženama u poeziji ipak
ponekad govore oči
ponekad govori kosa.
Mislim da sam shvatio
zašto je tome tako
žene ne šute nego ne govore
u pjesmama
osim mogućeg šovinizma –
iz poštovanja prema stvarnoj osobi
kojoj ili o kojoj

se piše.
Opet sam krenuo pisati
o tebi
ili tebi
nisam siguran
ali preuzme me ova moja provalija
mislim
možda je malo tristramšendijevski
jednostavno je nemoguće završiti
započetu priču
i digresije
možda priča zapravo nema kraj
zapravo, možda je istina da sam
samo htio napisati
Tristram Shandy
jer je to ime jako zabavno za napisati
zvuči kao kakav noir detektiv s drugog planeta, hoću reći
sjedili smo jedno nasuprot drugog
a negdje u gustom oceanu ispod čaša, ispod stola
zagrljeni sjedimo na dnu
i gledamo gore
kako se vrijeme na površini
utapa u razgovoru
a na dnu
približavaš svoje usne mome uhu
približavam svoje usne tvome uhu
i šapćemo si
kroz vodu
nešto što zvuči kao
želim te
želim te.